

MICHAEL CONNELLY

ČERNÁ OZVĚNA

PRVNÍ
PŘÍPAD
HARRYHO
BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

ČERNÁ OZVĚNA

2019

THE BLACK ECHO

Copyright © 1992 by Michael Connelly

All Rights Reserved

Translation © 2019 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BLACK ECHO

vydaného nakladatelstvím St. Martin's Paperbacks, New York 1993,

přeložil Jiří Kobělka

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redakce: Martin Pilař

Korektura: Jiří Popiolek a Iveta Muchová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková

Vydání třetí

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN: 978-80-7498-321-4

Pro W. Michaela Connellyho
a Mary McEvoyovou-Connellyovou

PODĚKOVÁNÍ

Za pomoc a podporu bych chtěl poděkovat následujícím lidem:

Mnohokrát děkuji svému agentovi Philipu Spitzerovi a redaktorce Patricii Mulcahyové za všechnu tvrdou práci, nadšení a víru v tuto knihu.

Zároveň děkuji mnoha policistům, kteří mi během let dali nahlédnout do tajů své práce i do svých životů. Rád bych také vyjádřil vděčnost Tomu Mangoldovi a Johnovi Pennycateovi, jejichž kniha *The Tunnels of Cu Chi* vypráví skutečný příběh „tunelových kryš“ z vietnamské války.

A na závěr bych chtěl poděkovat své rodině a přátelům za povzbuzování a bezvýhradnou podporu. Ze všeho nejvíc jsem ovšem vděčný své manželce Lindě, jejíž víra a inspirace nikdy nezeslábly.

DÍL 1

Neděle 20. května

Chlapec ve tmě neviděl, ale ani to nebylo potřeba. Zkušenosti i dlouhá praxe mu napovídaly, že je to v pohodě. Dílo mu šlo krásně od ruky. Plynulé tahy, pohyb celou paží a jemné kroucení zápěstím. Aby kuličky pořád rejdivy uvnitř. Aby nikde nic neteklo. Paráda.

Slyšel syčení unikajícího vzduchu a cítil, jak se kuličky převalují. Tyhle vjemy ho uklidňovaly. Vůně spreje mu připomněla ponožku v kapse a napadlo ho, že se zfetuje. Možná pak. Teď nechtěl přestávat, dokud z jedné vody načisto nedodělá tenhle tag.

Jenže pak se přece jen zastavil – to když syčení spreje přehlušil zvuk motoru. Chlapec se rozhlédl po okolí, ale nikde neviděl žádné světlo s výjimkou stříbřitě bílého odrazu měsíce na hladině vodní nádrže a matného svitu žárovky nade dveřmi strojovny v polovině přehradní hráze.

Zvuk ovšem nelhal. Opravdu se sem blížilo motorové vozidlo. Chlapec měl dojem, že je to nákladák. A po chvíli se mu zdálo, že slyší chroupání pneumatik na šterkové přístupové cestě vedoucí podél přehrady. Auto se blížilo. Jsou skoro tři hodiny ráno, a přesto sem někdo jede. Proč? Chlapec se postavil a odhodil plechovku s aerosolem přes plot k vodě. Slyšel, jak dopadla do porostu těsně před zamýšleným cílem. Vytáhl z kapsy

ponožku a rozhodl se pro jeden rychlý šňup, aby si dodal kuráž. Zabořil nos do ponožky a zhluboka se nadechl výparů. Zhoupł se na patách a bezděky zatřepetal víčky. I ponožku pak odhodil přes plot.

Postavil motorku a odtlačil ji přes vozovku k úpatí svahu, kde rostly vysoká tráva, pýr a borovice. Připadalo mu, že je to dobrý úkryt, odkud hezky uvidí, co sem jede. Zvuk motoru byl teď hlasitější. Chlapec si byl jistý, že auto tady bude za pár vteřin, jenže pořád neviděl světlo reflektorů. Vyvádělo ho to z míry, ale na útěk už bylo pozdě. Položil tedy motorku do vysoké hnědé trávy a rukou zastavil otáčející se přední kolo. A pak už se přitiskl k zemi a čekal, co a kdo přijde.

Harry Bosch slyšel, jak nahoře ve tmě krouží helikoptéra. Proč nepřistane? Proč nepřinese pomoc? Prodíral se tmavým zakouřeným tunelem a rychle mu docházely baterky. Světlo svítilny s každým uraženým metrem znatelně sláblo. Potřeboval pomoc. Potřeboval zrychlit. Potřeboval se dostat na konec tunelu dřív, než světlo zhasne úplně a on zůstane sám v černočerné tmě. Nad sebou slyšel další průlet vrtulníku. Proč nepřistane? Kde je pomoc, kterou tak potřebuje? Když svištění vrtule opět zesláblo, ucítil, jak se v něm probouzí hrůza. Zmobilizoval síly a zkusil se plížit po rozbitých a zkrvavených kolenou o něco rychleji. V jedné ruce držel skomírající svítilnu a druhou šmátral na zemi před sebou, aby neztratil rovnováhu. Neohlížel se, protože věděl, že nepřítel je v černé mlze za ním. Prozatím ho nebylo vidět, ale určitě tam je. A rychle se blíží.

Když v kuchyni zazvonil telefon, Bosch se okamžitě probudil. Odpočítal tři zazvonění, přičemž si v duchu kladl otázku, jestli mu na začátku jedno nebo dvě neunikla a jestli náhodou nenechal zapnutý záznamník.

Nenechal. Hovor se nespojil a vyzvánění ustalo až po smluvených osmi zazvoněních. Bosch roztržitě přemýšlel, odkud se

ČERNÁ OZVĚNA

tahle tradice vzala. Proč ne šest zazvonění? Proč ne deset? Prošel si oči a rozhlédl se. Už zase usnul v křesle v obýváku, v měkém polohovacím křesílku, které představovalo hlavní položku skrovného vybavení domu. Říkal mu „pohotovostní křesílko“, ačkoliv věděl, že je to protimluv, protože v něm spal často, a to i ve chvílích, kdy neměl pohotovost.

Mezerou mezi závěsy prosakovalo ranní světlo a vrhalo světly proužek na borovou podlahu. Bosch se díval, jak ve světle u prosklených posuvných dveří líně poletují vzduchem prachové částičky. Lampa na stole vedle něj svítila a i televize na zdi stále hrála, byť s velmi ztlumeným zvukem – právě dávali nějaký časné nedělní pořad o Ježíšovi. Na stole vedle křesílka leželi jeho společníci v nespavosti: hrací karty, časopisy a brožované mysteriózní romány, vesměs jen lehce ohmatané a pak odložené. Nechyběla ani zmačkaná krabička od cigaret a tři prázdné lahve od piva různých značek, které mu zbyly jako poslední pozůstatek z velkých pultuctových balení. Bosch byl zcela oblečený, včetně zmačkané kravaty, kterou mu na košili držela stříbrná spona s číslicí 187 – kalifornský paragraf pro vraždu.

Sjel si rukou k opasku a pak dozadu pod ledvinu. Čekal. Když elektronický pager po chvíli skutečně začal pípat, okamžitě ten otravný zvuk umlčel. Sundal si pager z opasku a podíval se na číslo. Žádné překvapení. Odlepil se z křesla a protáhl se tak důkladně, až mu zakřúpalo vřadu na krku a v zádech. Odešel do kuchyně, kde měl na lince telefon. Než zvedl sluchátko, vytáhl z kapsy saka notes a zapsal si do něj poznámku: „Neděle 8:53.“ Vytočil číslo a po dvou zazvoněních se ve sluchátku ozvalo: „Losangeleský policejní sbor, hollywoodská divize, u telefonu policista Pelch. Jak vám mohu pomoci?“

„Než to ze sebe všechno vysoukáš, klidně by mohl někdo umřít,“ řekl Bosch. „Dej mi seržanta, co má dneska službu.“

Našel v kuchyňské skřínce novou krabičku cigaret a dal si dnešního prvního práška. Opláchl sklenici od prachu, nalil si

do ní vodu z kohoutku a vyklepal dva aspiriny z plastové tuby, kterou rovněž našel ve skřínce. Když polykal druhou tabletu, ozval se mu konečně v telefonu seržant. Jmenoval se Crowley.

„Copak, zastih jsem tě zrovna v kostele nebo co? Volal jsem ti domů, ale nikdo to nebral.“

„Co pro mě máš, Crowley?“

„Hele, vím, že jsme ti v noci volali na ty transky. Ale máte s partákem hotovost celej víkend. Takže pojedete i na tu mrtvolu nahoře u Lake Hollywood. Leží tam v potrubí. Na příjezdové cestě k Mulhollandově přehradě. Znáš to tam?“

„Vím, kde to je. Co dál?“

„Hlídka už vyrazila. Patolog i vědecká vyšetřovačka už dostali hlášku. Moji lidi zatím nevědí, o co jde, akorát že je tam mrtvák. Leží nasoukaněj zhruba deset metrů do trubky. Kluci tam za ním nechtěli lézt, aby nezmršili případný stopy. Volal jsem na pager i tvému partákovi, ale zatím se neozval. Telefon mi taky nebere. Tak mě napadlo, že jste možná někde spolu nebo tak. Ale to asi není tvůj styl. A jeho taky ne.“

„Nějak se s ním spojím. Jestli tam nelezli, jak vědí, že je to mrtvola, a ne někdo, kdo tam jen vyspává po opici?“

„Oni tam teda zkusili vlézt, ale jenom na začátek. Pak si vzali klacek nebo něco a zkoušeli do něj šťouchat. Byl tuhej jako kolík o svatební noci.“

„Takže oni nechtěli zmršit místo činu, ale pak klidně šťouchali do mrtvolý klackem. No to je úžasné. To už fakt berem každého, kdo se nedostane na školu?“

„Hele, Boschi, když nám přijde hlášení, tak ho musíme prověřit, jasný? Nebo snad chceš, abysme všechny hlášení o nálezů těla rovnou přeposílali k vám na vraždy? Do tejdne byste se zcvokli.“

Bosch zamáčkl cigaretu v nerezovém dřezu a zadíval se z kuchyňského okna. Pod kopcem zahlédl jednu z historických tramvají, jak projíždí mezi obrovskými béžovými budovami na-

ČERNÁ OZVĚNA

hrávacích studií v Universal City. Jedna z budov se táhla přes celý blok a na jedné straně měla namalovanou blankytně modrou oblohu s nadýchanými bílými mráčky; používala se jako filmový exteriér v případech, kdy skutečný exteriér Los Angeles zhnědl jako shnilý banán.

„Odkud přišlo to hlášení?“ zeptal se.

„Anonymní telefonát na devět set jedenáctku. Něco málo po čtvrtý. Podle dispečera ten člověk volal z automatu na bulváru. Zřejmě se tam ochomejtal a objevil v trubce todlencto. Představit se nechtěl. Prostě řek, že v rouře leží mrtvola, a šmytec. Na komunikačním budou mít komplet záznam.“

Bosch cítil, jak v něm sílí vztek. Vytáhl ze skříňky tubu s aspirinem a strčil si ji do kapsy. Během přemýšlení o telefonátu ve čtyři hodiny ráno si otevřel ledničku, sklonil se a zadíval se do ní. Neviděl nic, co by ho zaujalo. Podíval se na hodinky.

„Crowley, když vám volali ve čtyři ráno, tak proč se mi ozýváte až teď, skoro po pěti hodinách?“

„Hele, Boschi, měli jsme akorát ten anonym, nic víc. A dispečer navíc říkal, že to volal nějaký výrostek. Nechtěl jsem k tý trubce posílat v noci kluky jenom na základě takhle chatrnejch informací. Moh to bejt kanadskej žertík. Mohla to bejt léčka. Mohlo to bejt cokoliv, prokristapána. Prostě jsem počkal, až se rozední a až tady nebude takovej frmol, a kluky jsem tam poslal až na konci služby. A když už jsme u toho, tak já mám taky padla. Už jsem jen čekal, až se mi ozvou oni a potom ty. Ještě něco?“

Bosch měl sto chutí zeptat se, jestli Crowleyho napadlo, že uvnitř trubky bude ve čtyři ráno úplně stejná tma jako v osm, ale nechal to plavat. Věděl, že by to stejně nikam nevedlo.

„Ještě něco?“ zopakoval Crowley otázku.

Bosche nic nenapadalo, a tak Crowley zaplnil ticho sám.

„Nejspíš to bude fetka, co si naložila moc velkou nůši, Harry. Na sto osmdesát sedmičku to moc nevypadá. Tohle tu máme pořád. Vzpomínáš, jak jsme loni z úplně stejný trubky vytáhli...

Jo, aha, tos vlastně ještě v Hollywoodu nedělal... No, prostě se do tý samý trubky nakvartýroval nějaký chlap – bezdáci tam přespávají pořád –, šlehnul si zlatou dávku a natáh brka. Po ptáčkách. Jenže tehdy jsme ho tak rychle nenašli, a protože se do tý trubky dva dny opíralo slunko, tak se tam normálně uvařil. Upek se tam jak krocan. Akorát to tolik nevonělo.“

Crowley se zasmál vlastnímu vtipu. Bosch ne. Seržant pokračoval.

„A když jsme ho nakonec vytáhli, měl ještě v ruce zabodnutou jehlu. A tohle bude nejspíš to samý. Práce na hovno, nic do statistik. Jestli vyrazíte hned, v poledne seš doma, trochu si schrupneš a možná ještě chytíš odpolední zápas Dodgers. A příští tejden se v tý rouře objeví zas někdo jinej. To už hotovost mít nebudeš, a navíc je tam třídní volno. Příští tejden je státní svátek. Takže buď tak hodnej a zajeď to omrknout.“

Bosch se na chvíli zamyslel. Už už se chystal zavěsit, ale pak řekl: „Crowley, jak jsi to myslel, když jsi říkal, že tu předchozí mrtvolu jste nenašli tak rychle? Proč si myslíš, že tuhle jsme rychle našli?“

„Kluci, co tam byli, říkali, že ten mrtvák vůbec nebyl cejtit, akorát trochu chcankama. Takže musí bejt čerstvej.“

„Vyříd' svým lidem, že jsem za patnáct minut tam. A ať už se mi hlavně nesorou do místa činu.“

„Hele, oni...“

Bosch věděl, že Crowley bude své lidi hájit, a tak raději zavěsil, aby to nemusel poslouchat. Zapálil si další cigaretu a zamířil ke dveřím, aby si ze zápraží sebral ranní *Timesy*. Rozprostřel neuvěřitelně tlusté nedělní vydání na kuchyňskou linku a přemýšlel, kolik na tohle muselo padnout stromů. Našel přílohu „Nemovitosťi“ a listoval jí tak dlouho, až uviděl velký inzerát na realitní kancelář Valley Pride Properties. Chvilí přejížděl prstem po seznamu prodávaných domů, až našel jeden, u kterého byl kontakt označený slovy VOLEJTE JERRYHO. Vytočil uvedené telefonní číslo.

ČERNÁ OZVĚNA

„Valley Pride Properties, přejete si?“

„Jerryho Edgara, prosím.“

Uplynulo pár vteřin a Bosch uslyšel na lince několik cvaknutí, než se mu konečně ozval jeho parťák.

„Tady je Jerry, jak vám můžu pomoci?“

„Jede, přišlo další hlášení. Nahoře u přehrady. A zase u sebe nemáš pager.“

„Sakra,“ ulevil si Edgar a následovalo ticho. Bosch mu téměř četl myšlenky: A já mám jako naschvál dneska tři prohlídky. Ticho nekončilo a Boschovi se před očima vybavil obraz jeho parťáka v obleku za devět stovek a s výrazem zkrachovalce. „O co kráčí?“

Bosch mu řekl, co ví.

„Jestli chceš, abych tam vyrazil sólo, tak to klidně udělám,“ dodal. „Kdyby byly nějaké potíže s devadesát osmičkou, dokážu tě přikrýt. Řeknu, že děláš na těch transkách a já jsem si vzal mrtvolu v rouře.“

„Jasně, vím, že bys to pro mě udělal, ale to je v pohodě, zajedu tam taky. Akorát nejdřív musím sehnat někoho, kdo to dneska vezme za mě.“

Dali si sraz přímo u mrtvoly a Bosch zavěsil. Zapnul telefonní záznamník, vytáhl z kuchyňské skříňky dvě krabičky cigaret a strčil si je do sportovní bundy. Pak otevřel druhou skříňku a vytáhl nylonové pouzdro obsahující jeho služební zbraň, poloautomatic Smith & Wesson ráže devět milimetrů v nerezové oceli se saténovou úpravou povrchu, naládovaný osmi kulkami XTP. Vzpomněl si na inzerát, který před časem zahlédl v jednom policejním žurnálu. Zkratka XTP znamenala „extrémní smrtící výkon“. Kulka se prý při nárazu zvětší na jedenapůlnásobek šířky, pronikne v těle do smrtelné hloubky a zanechá ve tkáni maximální střelný kanál. Bosch věděl, že reklamní textař má pravdu. Před rokem takhle zastřelil chlapa jedinou ranou ze šesti metrů. Projektil mu pronikl do těla pod pravým

podpažím a vyletěl pod levou bradavkou, přičemž cestou stačil rozmašírovat srdce i plíce. Extrémní smrtící výkon. Maximální střelný kanál. Bosch si pouzdro přicvakl na opasek na pravou stranu, aby mohl zbraň snadno vytáhnout levou rukou.

Zamířil do koupelny a vyčistil si zuby kartáčkem bez pasty: staré balení mu došlo a nové zapomněl koupit. Pročísl si vlasy mokřým hřebenem a dlouze se zadíval na své zarudlé čtyřicetileté oči. Zkoumavě si prohlédl šediny, které mu sveřepě lemovaly hnědou kudrnatou hřívu. Dokonce i knír už začínal mít žíhaný stříbrem, a když se holil, v umyvadle přibývalo světlých štětín. Přejel si rukou přes bradu a rozhodl se, že dnes se holit nebude. Ani kravatu si nakonec nevyměnil. Věděl, že jeho klientovi to vadit nebude.

Našel si místo bez holubího trusu a opřel se lokty o zábradlí, které se táhlo po celé hrázi Mulhollandovy přehrady. Z cigarety v puse se díval do průrvy mezi okolními svahy, za kterou se rýsovalo město. Obloha byla šedá jako střelný prach a na Hollywoodu ležela hustá vrstva smogu. Pár vzdálených mrakodrapů v centru sice dokázalo tuhle dusivou deku protrhnout, ale zbytek města ležel beznadějně pod ní. Hollywood vypadal jako město duchů.

Teplý vánek s sebou nesl lehký chemický zápach a Bosch ho po chvíli dokázal identifikovat. Malathion. Cestou sem v rádiu hlásili, že vrtulníky s postřikem proti ovocným muškám létaly celou noc a ošetřovaly oblast od severního Hollywoodu až po Cahuenga Pass. Bosch si vzpomněl na svůj sen a pochopil, proč vrtulník stále nechtěl přistát.

Za sebou měl modrozelenou hladinu přehrady, čtvrt miliardy litrů pitné vody zadržované úctyhodnou starou hrází v kaňonu mezi dvěma svahy Hollywood Hills. Linii břehu po celé délce lemoval dvoumetrový pás suchého jílů, který všem připomínal, že Los Angeles už čtvrtý rok bojuje se suchem. O kousek

ČERNÁ OZVĚNA

výš byla vodní nádrž kompletně obehnaná třímetrovým drátěným plotem. Když si Bosch kdysi prohlížel tuto bariéru poprvé, kladl si otázku, jestli má chránit lidi na jedné straně plotu, nebo spíš vodu na druhé.

Na zmačkaném obleku měl nasazenou modrou pracovní kombinézu a oběma vrstvami oblečení mu v podpaží a na zádech prosakoval pot. Vlasy měl vlhké a knír zplihlý. V tom potrubí už byl. Cítil, jak mu jemné a teplé šimrání větru od Santa Any vysušuje na zátylku krůpěje potu. Letos začalo foukat brzy.

Harry nebyl nijak urostlý. Do metru osmdesát mu pár čísel chybělo a měl štíhlou postavu. Když o něm psali v novinách, označovali ho za šlachovitého. Jeho svaly připomínaly tenké nylonové provazce, které však ukrývaly nečekanou sílu. Na levé straně hlavy měl o něco víc šedin než na pravé. Hnědočerné oči málokdy prozrazovaly, co cítí nebo co se chystá udělat.

Roura byla umístěná nad zemí a vedla necelých padesát metrů podél přístupové cesty k vodní nádrži. Byla skrz naskrz rezavá, prázdná a nepoužívaná s výjimkou lidí, kteří využívali její vnitřek jako přístřeší nebo její povrch jako malířské plátno pro spreje. Bosch netušil, jakou trubka plní funkci, dokud mu to sám od sebe nevysvětlil hrázný. Prý slouží jako bariéra proti sesuvům. Při silných deštích se prý z okolních kopců uvolňuje bahno a stéká ze svahu do nádrže. Trubka metrového průměru, která tady zůstala po nějakém neznámém stavebním projektu nebo nesmyslné městské zakázce, přitom vedla v předpokládané sesuvové oblasti, a představovala tak první a vlastně i jedinou ochranu proti nánosům bahna. Na místě ji držela tlustá betonářská výztuž zakotvená dole do betonových patek.

Bosch si před vstupem do roury oblékl kombinézu. Na zádech měla bílá písmena LAPD. Když ji Bosch vytáhl z auta a nasoukal se do ní, uvědomil si, že kombinéza je dost možná čistší než oblek, který má uchránit před zašpiněním. Přesto si ji nechal

na sobě, protože ji nosil vždycky. Jako detektiv byl metodický, konzervativní a pověřivý.

Když se s baterkou v ruce nasoukal do ošklivě páchnoucího válce vyvolávajícího klaustrofobii, cítil, jak se mu stahuje hrdlo a zrychluje tep. V žaludku pocítil důvěrně známou prázdnotu. Strach. Když však rozsvítil baterku, zmizel s temnotou i pocit nejistoty a on se mohl dát do práce.

Teď už stál opět na hrázi, kouřil a přemýšlel o všem možném. Službu konající seržant Crowley měl pravdu: muž v potrubí byl jednoznačně mrtvý. Ve všem ostatním se ovšem pletl. Tohle nebude jednoduchý případ a Harry se nevrátí domů včas, aby si stihl schrupnout před odpoledním zápasem Dodgers na KABC. Tady se stalo něco hodně špatného. Harry urazil sotva tři metry, a bylo mu to jasné.

Uvnitř roury nebyly vidět žádné stopy, přesněji řečeno žádné stopy, které by se daly použít. Na dně ulpívala vrstva prachu a zaschlého oranžového bláta, na níž se válely papírové pytlíky, prázdné lahve od vína, vatové tampony, použité jehly a provizorní lůžka ze zmačkaných novin – obvyklé stopy bezdomovců a narkomanů. Bosch se pomalu soukal k tělu a prohlížel si tohle všechno ve světle baterky. Zatím nenašel žádnou zřetelnou stopu po mrtvém muži, který ležel v trubce hlavou napřed. To nebylo dobré. Kdyby sem vlezl z vlastní vůle, dalo by se to podle něčeho poznat. Kdyby ho sem zavlekli, byla by stopa ještě zřetelnější. V rouře však nezůstalo vůbec nic a tento rozpor představoval jen první z řady věcí, které Bosche trápily.

Když se dosoukal až k tělu, zjistil, že mrtvý muž má tričko – černé potištěné triko s límečkem – přetažené přes hlavu tak, že má ruce zamotané uvnitř. Bosch už viděl dost mrtvol na to, aby věděl, že v posledních okamžicích lidského života přestávají platit fyzikální zákony a nic není nemožné. Jednou vyšetřoval sebevraždu, při níž se muž střelil do hlavy a pak si před smrtí převlékl kalhoty, protože zřejmě nechtěl, aby ho našli s kal-

ČERNÁ OZVĚNA

hotami plnými tělesných výměšků. Poloha paží mrtvého muže v trubce se však Boschovi zdála až příliš nepřírozená. Připadalo mu, že tělo zavlékł do trubky někdo, kdo táhl mrtvolu za límec.

Ponechal tělo v původní poloze a nesnažil se přetahovat tričko zpátky. Pouze si všiml, že mrtvý muž je běloch. Při zběžném pohledu nespatrił žádný náznak smrtelného zranění. Když si dostatečně prohlédl tělo, opatrně ho přešel, přičemž se dostal obličejem sotva patnáct centimetrů od mrtvoly, a pokračoval ve zhruba čtyřicetimetrovém lezení potrubím. Nenašel však žádné stopy ani nic, co by mělo jakoukoliv důkazní hodnotu. Po dvaceti minutách opět vylezl na sluníčko a poslal do potrubí ohledávače jménem Donovan, který měl zakreslit polohu jednotlivých předmětů v trubce a pořídít videozáznam ležící mrtvoly. V technické obličejí bylo patrné překvapení, že musí lézt do roury za mrtvolou, kterou už označil za oběť předávkování. Zřejmě má lístky na Dodgers, pomyslel si Bosch.

Přenechal potrubí Donovanovi, zapálil si cigaretu a odešel k zábradlí u hráze, aby viděl na znečištěné město a mohl se nad tím vším zamyslet.

Zdola k němu doléhal dopravní šum z Hollywood Freeway. Z téhle dálky zněl skoro jemně. Jako klidný oceán. Na samém dně kaňonové rozsedliny viděl modrá oka bazénů a střechy z oranžových tašek.

Kolem něj proběhla po hrázi žena v bílém topu a limetkově zelených běžeckých šortkách. U pasu měla přicvaknuté malé rádio, z něhož vedl do sluchátek tenký žlutý kabel. Zdálo se, že žena je ponořená ve vlastním světě a vůbec si neuvědomuje, že se před ní rojí hlouček policistů. Vzpaatovala se až ve chvíli, kdy doběhla ke žluté policejní pásce na konci hráze, která jí v angličtině a španělštině oznamovala, že dál už nesmí. Žena chvíli běžela na místě a celá zpocená pozorovala policisty, kteří na oplátku pozorovali ji. Nakonec se otočila a zamířila kolem Bosche zpátky. Harry jí sledoval pohledem a neuniklo mu, že

když žena mījela strojovnu uprostřed hráze, změnila na chvíli směr, jako by se něčemu vyhýbala. Došel ke strojovně a našel na zemi skleněný stěp. Zvedl hlavu a viděl, že nade dveřmi strojovny je v objímce rozbitá žárovka. Zapsal si do paměti, že se má zeptat hrázného, jestli tu žárovku někdo v poslední době měnil.

Když se vrátil na původní místo, upoutal jeho pozornost jakýsi pohyb ve svahu. Zadíval se dolů a zahlédl kojota, jak očichává místo pod stromy před hrází, kde byla půda pokrytá borovým jehličím a odpadky. Zvíře bylo malé, vychrtlé a vypelichané tak, že mu na některých místech úplně chyběla srst. V chráněných zónách kolem města zůstalo už jen pár jedinců, kteří fungovali jako mrchožrouti mezi odpadky lidských mrchožroutů.

„Už ho vytahují,“ ozval se za ním hlas.

Bosch se otočil a uviděl jednoho z uniformovaných policistů přidělených k místu činu. Kývl na něj a sešel za ním z hráze přes žlutou pásku zpátky k potrubí.

Z ústí trubky pomalované graffiti se ozývala nesourodá směsice vzdechů a těžkého hekání. Po chvíli se vynořil muž bez košile, jehož svalnatá záda byla celá odřená a špinavá. Couval rourou a tahal za sebou tlustý černý igelit, na kterém leželo tělo. Mrtvý muž byl stále obrácený obličejem vzhůru a ruce měl pořád zamotané do černého trička. Bosch se rozhlédl po Donovanovi a po chvíli ho zahlédl u modré dodávky ohledávacího týmu, kam právě ukládal videokameru. Harry k němu zamířil.

„Ještě tě tam budu potřebovat. Musíš odebrat veškerý švinčík, který tam leží: noviny, plechovky, pytle, těch pár jehel, které jsem tam viděl, tampony, lahve, to všechno jsou potenciální důkazy.“

„No jasně,“ řekl Donovan. Udělal krátkou odmlku a dodal: „Nechci ti do toho mluvit, Harry, ale fakt si myslíš, že je to tak důležitý? Že tahle mrtvola stojí za tolik námahy?“

ČERNÁ OZVĚNA

„To zřejmě zjistíme až po pitvě.“

Bosch se obrátil k odchodu, ale pak se zastavil.

„Hele, Donnie, já vím, že je neděle, a... Zkrátka jsem ti chtěl poděkovat, žeš přijel.“

„To není problém. Vykazuju si to jako přesčas.“

Nad mrtvým mužem teď dřepěli muž bez košile a asistent ze soudní patologie. Oba měli na ruku bílé gumové rukavice. Asistent se jmenoval Larry Sakai – Bosch ho znal už hezkých pár let, ale nikdy ho neměl rád. Na zemi vedle něj ležel otevřený plastový box, jaké nosí rybáři. Sakai z něj vytáhl skalpel a provedl na boku těsně nad levou kyčlí asi dvouapůlcentimetrový řez. Z rány nevytekla žádná krev. Sakai našel v boxu teploměr a napojil ho na konec zakřivené sondy. Tu vsunul do rány a chvíli jí dovedně, ale rázně otáčel a vsouval ji dovnitř, až sonda doputovala do jater.

Muž bez košile křivil obličej a Bosch si všiml, že má pod vnějším koutkem pravého oka vytetovanou modrou slzu. Harrymu to připadalo příznačné. Věděl, že opravdových slz se mrtvý muž nedočká.

„Stanovit čas úmrtí bude pěkný oříšek,“ prohlásil Sakai, aniž zvedl hlavu od práce. „V té trubce je v tomhle počasí takové horko, že mi to zkresluje ztrátu teploty jater. Osito uvnitř naměřil sedmadvacet. O deset minut později už to bylo o stupeň víc. V té trubce, a tím pádem ani v těle prostě není stálá teplota.“

„A to znamená co?“ zeptal se Bosch.

„Že vám teď nic neřeknu. Musím to odvézt k nám a provést pár výpočtů.“

„Jako že to předáte někomu, kdo to umí?“ zeptal se Bosch.

„Bez obav. Až přijedete na pitvu, budete to mít připravené.“

„Když už jsme u toho, kdo dneska řeže?“

Sakai neodpověděl. Měl teď plné ruce práce s mužovými nohama. Postupně uchopil obě boty a začal manipulovat s kotníky. Přejížděl rukama po svalech, až skončil pod stehny, načež každou nohu zvedl a díval se, jak se ohýbá v koleni. Pak muži

přítiskl ruce na břicho, jako by hmatem zkoumal, jestli muž před smrtí nespolkł kontraband. Úplně nakonec vsunul ruku pod tričko a pokusil se otočit mrtvole hlavou. Ta se ani nepohnula. Bosch věděl, že posmrtná ztuhlost postupuje od hlavy přes trup až do končetin.

„Krk je zablokovaný, ale bez poškození,“ konstatoval Sakai. „Žaludek pomalu začíná tuhnout, ale končetiny mají pořád dobrou hybnost.“

Vytáhl zpoza ucha tužku a přítiskl gumu na jejím konci na boční stranu trupu. Polovina těla, která ležela nejbližší u země, byla posetá mořem fialových skvrn, jako by tělo bylo poloprázdnou lahví červeného vína. Říkalo se tomu livor mortis nebo též posmrtné skvrny. Když srdce dotluče, přestane pumpovat krev a ta pak přirozeně klesá k nejnižšímu místu. Jakmile Sakai přítiskl konec tužky na tmavou kůži, ani trochu nezbledla, což znamenalo, že se krev stačila zcela srazit. Muž byl mrtvý hezkých pár hodin.

„Posmrtné skvrny jsou plně dotvořené,“ prohlásil Sakai. „V kombinaci s posmrtnou ztuhlostí mě to vede k odhadu, že tenhle chlap je mrtvý nějakých šest až osm hodin. Prozatím vám to bude muset stačit, Boschi, než vykoumáme ty teploty.“

Ani tentokrát Sakai nezvedl hlavu od práce. Spolu s pořádkem jménem Osito začal muži obracet kapsy zelených maskáčových kalhot. Kapsy u pasu byly prázdné a obrovské klokaní kapsy na stehnech taky. Obrátili tělo na stranu a zkontrolovali ještě zadní kapsy. Bosch využil situace, sklonil se a pozorně si prohlédl mužova obnažená záda. Kůže už byla celá fialová a špinavá. Nikde však nebyly vidět škrábance ani jiné stopy, které by ho vedly k závěru, že tělo někdo vlekl.

„V kalhotách nic není, Boschi, rozhodně ne průkaz totožnosti,“ pronesl Sakai a ani tentokrát nezvedl hlavu.

Nato začal mrtvole jemně stahovat černé tričko zpátky přes hlavu a na tělo. Muž měl rozčepýřené vlasy, které už byly spíš

ČERNÁ OZVĚNA

šedivé než černé. Měl nepěstěný plnovous a vypadal asi na padesát let, což vedlo Bosche k odhadu, že mu bude zhruba čtyřicet. V náprsní kapsičce trička něco měl; Sakai si toho všiml, vytáhl to, chvíli si předmět prohlížel a pak ho vložil do igelitového sáčku, který mu přidržel Osito.

„No vida,“ prohlásil a předal sáček Boschovi. „Kompletní nádobíčko. To se hned člověku maká líp.“

Uchopil muži rozpraskaná víčka a co nejvíc je rozevřel. Modré oči zakrýval souvislý mléčný film a zorničky byly zúžené tak, že zůstal jen průzor široký zhruba jako tuha. Obě oči tupě zíraly na Bosche a v obou se zračila černá prázdnota.

Sakai si udělal pár poznámek. Zjevně dospěl k nějakému závěru. Otočil se k boxu a vytáhl z něj podušku s inkoustem a otiskovou kartu. Namočil prsty mužovy levé ruky do inkoustu a začal je otiskovat na kartu. Bosch musel obdivovat jeho rychlost a zručnost. Pak se ale Sakai zarazil.

„Hej. Mrkněte na tohle.“

Jemně zahýbal s mužovým ukazováčkem. Dalo se s ním snadno pohybovat ve všech směrech. Evidentně byl zlomený, ale nikde nebyl patrný otok ani krvácení.

„Mně to přijde posmrtné,“ poznamenal asistent.

Bosch se sklonil a podíval se pozorněji. Převzal mužovu ruku a prohmatával ji sám, přestože neměl nasazené rukavice. Podíval se na Sakaie a pak přesunul pohled na Ositu.

„Boschi, nezačínajte zas,“ vyhrkl Sakai. „Ani se na něj nedívejte. On ví, co a jak. Sám jsem ho zaučoval.“

Bosch se neobtěžoval Sakaiovi připomínat, že to byl on, kdo před pár měsíci seděl za volantem dodávky, ze které vypadlo tělo přikurtované k pojízdným nosítkům. Na Ventura Freeway, přímo během dopravní špičky. Nosítka začala sjíždět po rampě na Lankershim Boulevard a na čerpací stanici vrazila zezadu do stojícího auta. A protože měl Sakai v dodávce plexisklovou příčku, vůbec ztrátu těla nepostřehl a dozvěděl se o ní, až když dorazil na pitevnu.

Bosch podal ruku mrtvého muže zpátky technikovi. Ten se obrátil k Ositovi a zeptal se ho něco španělsky. Osito nasadil nesmírně vážný výraz a zavrtěl hlavou.

„Rukou toho chlapa se prý v rouře ani nedotkl. Takže si laskavě počkejte na pitvu, než začnete tvrdit něco, co nevíte jistě.“

Sakai dokončil snímání otisků a podal kartu Boschovi.

„Nasaďte mu na ruce sáčky,“ vyzval ho Bosch, přestože to nebylo zapotřebí. „A na nohy taky.“

Vstal a začal mávat kartou, aby inkoust rychleji oschl. Druhou rukou zvedl do vzduchu igelitový důkazní sáček, který mu Sakai podal. Uvnitř se ukrývalo několik předmětů stažených gumičkou: injekční stříkačka, malá ampulka naplněná do poloviny něčím, co vypadalo jako špinavá voda, vatový tampon a reklamní proužek se sirkami. Bylo to základní narkomanské nádobíčko a vypadalo poměrně nové. Hrot jehly byl čistý, beze známky koroze. Vata, která sloužila jako filtr, byla podle Boschova odhadu použita jen jednou nebo dvakrát. Ve vlákních ulpívaly miniaturní hnědobílé krystalky. A když Bosch sáček otočil, viděl, že v lepenkovém proužku chybí jen dvě sirky.

V tu chvíli vylezl z trubky Donovan. Na hlavě měl hornickou přilbu s lampou. V jedné ruce nesl několik igelitových pytlů obsahujících zažloutlé noviny, obaly od jídla a rozmačkané plechovky od piva. Ve druhé ruce držel desky s nákresem, kde se jednotlivé věci uvnitř roury nacházely. Z okrajů helmy visely pavučiny. Donovanovi stékal po tváři pot a vpíjel se do masky nasazené na ústech a nose. Bosch zvedl sáček s narkomanskými pomůckami. Donovan se zarazil.

„Nenašels tam vaříč?“ zeptal se Bosch.

„Sakra, on to byl feťák?“ reagoval Donovan. „Já to věděl. Tak proč se tu, do prdele, namáháme?“

Bosch neodpověděl. Čekal.

„Odpověď zní ano,“ utrousil Donovan, jakmile se uklidnil. „Našel jsem plechovku od koly.“

ČERNÁ OZVĚNA

Prohlédl si igelitové pytle a jeden ukázal Boschovi. Pytel obsahoval dvě poloviny plechovky od koly. Plechovka vypadala poměrně nová a někdo ji nožem rozřízl napůl. Spodní polovinu pak obrátil dnem vzhůru a prohlubeň použil jako miniaturní pánvičku ke svařování heroinu s vodou. Důmyslný vaříč. Většina fetáků už nepoužívala lžičky. Držení lžičky totiž soudy uznávaly jako důvodnou příčinu k zatčení. Plechovky se daly jednoduše sehnat, dobře se s nimi manipulovalo a snadno se likvidovaly.

„Z té sady i z vaříče musíme co nejrychleji sejmout otisky,“ prohlásil Bosch. Donovan kývl a odnesl igelitové pytle k policejní dodávce. Bosch se znovu otočil k mužům ze soudní patologie.

„Nůž jste u něj nenašli, že?“ zeptal se.

„Nenašli,“ přisvědčil Sakai. „Proč?“

„Potřebuju najít nůž. Bez nože je místo činu nekompletní.“

„A co má jako bejt? Ten chlap byl fetka. A fetky se navzájem okrádají. Nejspíš mu ho sebrali kumpáni.“

Sakai vyhrnul mrtvému muži rukávy. Na obou pažích byly patrné velké pásy zjizvené tkáně. Staré vpichy, krátery po abscesech a infekcích. V úzlabině levého lokte se červenal čerstvý vpich s rozsáhlou žlutofialovou podlitinou.

„No vida,“ procedil Sakai. „Řekl bych, že pán si šoupl do ruky zlatou dávku, a fst! – bylo po legraci. Jak říkám, tohle je fetácká smrt, Boschi. Za chvíli máte volno. Pomalu se převlíkejte do dresu Dodgers.“

Bosch si znovu dřepł a podíval se na mrtvolu blíž.

„Nevím, proč mi to všichni pořád říkají,“ prohodil.

Napadlo ho, že Sakai má nejspíš pravdu. Jenže to ještě nechtěl zabalit. Věcí, které mu tady nehrály, bylo příliš mnoho. Chybějící stopy v rouře. Tričko natažené přes hlavu. Zlomený prst. Nepřítomnost nože.

„Proč jsou všechny vpichy staré, jen tenhle jeden je čerstvý?“ zeptal se spíš sám sebe než Sakaie.

„Kdo ví?“ odpověděl mu přesto asistent. „Možná chvíli zkoušel nebrat, ale pak do toho naskočil znovu. Feťák je feťák. Logiku u nich nehledejte.“

Když se Bosch díval na mužovy rozpíchané paže, všiml si na kůži těsně pod levým rukávem kousku modrého inkoustu. Byl to vytetovaný nápis, ale Bosch z něj viděl příliš málo na to, aby ho dokázal přečíst.

„Vyhrňte mu to,“ řekl a ukázal na mužův biceps.

Sakai mu vyhrnul rukáv až po rameno a odhalil modročervené tetování. Byla to kreslená krysa, která stála na zadních, cenila přehnaně velké zuby a chlípně se šklebila. V jedné ruce držela pistoli a ve druhé lahev alkoholu s nápisem XXX. Modré nápisy nad obrázkem i pod ním byly rozmazané, protože se na nich podepsal věk a stárnutí kůže. Sakai se je přesto pokusil přečíst.

„Stojí tu ‚Pivní...‘, ne, vlastně ‚první‘. ‚První pěchotní...‘ Ten chlap sloužil v armádě. Spodní část nápisu mi vůbec nedává..., je to psané cizí řečí. ‚Non... Gratum... Anum... Ro...‘ Tohle už nepřečtu vůbec.“

„Rodentum,“ doplnil ho Bosch.

Sakai se na něj podíval.

„Vulgární latina,“ vysvětlil Harry. „Nestojí to za krysí prdel.“ Ten chlap byl tunelová krysa. Ve Vietnamu.“

„No jo,“ odtušil Sakai. Změřil si pohledem tělo i rouru a dodal: „Nakonec v tunelu i skončil, že jo? Svým způsobem.“

Bosch natáhl holou ruku k mužovu obličejí a odhrnul mu z čela a vyhaslých očí prameny šedočerných vlasů. Když si ostatní všimli, že to dělá bez rukavic, zkoprněli a sledovali jeho neobvyklé, ba přímo nehygienické počínání. Boschovi to bylo jedno. Dlouze na mužův obličej hleděl, nic neříkal a nevnímal, co se kolem něj děje. Sotva si uvědomil, že tuhle tvář i tohle tetování zná, vytanul mu na mysli obraz mladého muže. Kostnatého a opáleného muže s nakrátko ostříhanými vlasy. Živého, doslova plného života. Vstal a rychle se odvrátil od těla.

ČERNÁ OZVĚNA

Při tomto nečekaném pohybu vrazil přímo do Jerryho Edgara, který konečně dorazil na místo činu, postavil se za Bosche a mlčky se sklonil nad tělem. Jejich srážka oba překvapila, takže o krok ustoupili. Bosch si přiložil ruku na čelo, mnohem vyšší Edgar na bradu.

„Sakra, Harry,“ prohlásil Edgar. „Seš v pohodě?“

„Jo. A ty?“

Edgar se podíval, jestli parťák nemá na rukou krev.

„Já taky. Omlouvám se. Co žes najednou tak zprudka vyskočil?“

„Nevím.“

Edgar se ještě jednou zadíval Harrymu přes rameno na mrtvolu a odstoupil s parťákem stranou, aby si mohli promluvit v soukromí.

„Promiň, Harry,“ zopakoval Edgar. „Hodinu jsem tam trčel a čekal, až někdo přijde a vezme ty prohlídky za mě. Tak co tady vlastně máme?“ Během řeči si stále třel naraženou čelist.

„To ještě nevím jistě,“ odpověděl Bosch. „Chtěl bych, abys zašel do některého hlídkového vozu, který má nainstalovaný mobilní terminál. Ale funkční. A schválně mi tam zkus vyjet nějakého Billyho, totiž Williama Meadowse. Rok narození zhruba 1950. Adresu pak zjistíme z databáze motorových vozidel.“

„To je ten mrtvák?“

Bosch přikývl.

„Takže měl legitku, ale bez adresy?“

„Žádnou legitku neměl. Identifikoval jsem ho sám. Zkus mi ho prověřit. Předpokládám, že měl v posledních letech nějaký záznam. Přínejmenším kvůli drogám, tipl bych si na divizi Van Nuys.“

Edgar vyrazil k řadě zaparkovaných černobílých hlídkových vozů a začal mezi nimi hledat takový, který už má na palubní desce nainstalovaný mobilní počítačový terminál. Vzhledem

k jeho vysoké postavě to vypadalo, že kráčí pomalu, ale Bosch ze zkušenosti věděl, že s Edgarem je těžké udržet krok. Dnes měl na sobě bezvadně střižený hnědý oblek s tenkým světlým proužkem. Vlasy měl ostříhané nakrátko a kůži vláchnou a tmavou skoro jako baklažán. Bosch sledoval jeho odchod a nemohl si nepoložit otázku, jestli si parťák načasoval příjezd právě tak, aby se už nemusel soukat do kombinézy a prolézat špinavou rourou.

Zamířil k autu, vytáhl z kufru polaroid, vrátil se k tělu, obkročmo se nad ně postavil a vyfotografoval zblízka obličej mrtvého muže. Usoudil, že tři snímky budou stačit, a když z fotoaparátu vyjely fotky, položil je na potrubí a čekal, až se patřičně vykreslí. Pořád se na ten obličej musel dívat – na změny, které s ním provedl čas. Vzpomněl si na opilecký úsměv, který se na něm objevil ve chvíli, kdy všechny tunelové krysy z Prvního pěchotního pluku vylezly v Saigonu z tetovacího salonu. Trvalo to čtyři hodiny, ale všichni se nakonec stali pokrevními bratry, když si nechali vytetovat na rameno stejný znak. Bosch si dodnes pamatoval, jak Meadows v téhle společnosti pookřál; jakou měl radost, že může s někým sdílet svůj strach.

Odstoupil od těla a Sakai s Ositem rozložili na zemi těžký černý igelitový pytel se zipem uprostřed. Rozevřeli ho, zřízenci ze soudní patologie zvedli Meadowse a položili ho na dno pytle.

„Vypadá jako poustevník,“ prohodil Edgar, když dorazil k Boschovi.

Sakai zapnul pytel a Bosch viděl, že se v zipu zachytilo pár šedých kudrnatých vlasů. Meadowsovi by to nevadilo. Kdysi se Harrymu svěřil, že stejně jednou skončí v pytli na těla. Byl přesvědčený, že tenhle osud postupně čeká všechny.

Edgar držel v jedné ruce malý zápisník a ve druhé zlaté pero Cross.

„William Joseph Meadows, datum narození 21. července 1950. Moh by to bejt on, Harry?“

ČERNÁ OZVĚNA

„Jo, to je on.“

„Tak jsi měl pravdu, těch záznamů je tam víc. A nejen z protidrogového. Máme tam i bankovní loupež, pokus o loupež, držení heroinu. Plus potulku přímo tady u přehrady zhruba před rokem. Feťácké záznamy má samozřejmě taky. Třeba ve Van Nuys, jak jsi říkal. Kdo to vlastně byl, tvůj informátor?“

„Ne. Máš i adresu?“

„Bydlí ve Valley. V Sepulvedě, nahoře u pivovaru. V téhle čtvrti prodáš barák těžko. Tak odkud jsi ho znal, když to nebyl tvůj práškač?“

„Neznal jsem ho – aspoň ne v poslední době. Znal jsem ho v jiném životě.“

„Jak to mám chápat? Kdy jsi ho teda znal?“

„Naposledy jsem se s Billym Meadowsem viděl před dvaceti lety nebo nějak tak. Byl..., bylo to v Saigonu.“

„Jo, to by zhruba odpovídalo.“ Edgar zamířil k polaroidům a prohlédl si tři snímky Billyho Meadowse. „Znals ho dobře?“

„Ani ne. Zhruba stejně dobře jako každého, kdo tam se mnou sloužil. Naučil ses důvěřovat těmhle lidem na život a na smrt, ale když to skončilo, uvědomil sis, že většinu z nich vlastně vůbec neznáš. Po návratu domů už jsem se s ním nikdy neviděl. Akorát jsem si s ním loni volal, nic víc.“

„A jak jsi ho teda poznal?“

„Nejdřív jsem ho nepoznal. Ale pak jsem uviděl to tetování a naskočil mi jeho obličej. Lidi jako on si člověk zapamatuje. Aspoň teda já.“

„No, to asi jo...“

Na chvíli se odmlčeli. Bosch se snažil přemýšlet o dalším postupu, ale v duchu stále žasl nad tím, jaká je to náhoda, že ho povolali právě k Meadowsovi. Edgar ho vytrhl ze zasnění.

„A nechceš mi teda říct, co se ti na tom případě tak nezdá? Tamhle Donovan se tváří, že si každou chvíli nadělá do kalhot z toho, jak jsi ho zapráhnul.“

Bosch sdělil partákovi, co všechno mu na případu nesedí: chybějící stopy v rouře, tričko přetažené přes hlavu, zlomený prst a nepřítomnost nože.

„Proč ti vadí, že tam nebyl nůž?“ podivil se parták.

„Potřeboval něco, čím by tu plechovku rozřízl napůl, aby si z ní vyrobil vaříč – jestli to teda vaříč byl.“

„Mohl si tu plechovku už takhle přinést. Nebo do té trubky mohl někdo vlézt a sebrat ten nůž až potom, co už byl mrtvý. Jestli tam vůbec nějaký nůž byl.“

„Jo, to je možné. Bohužel uvnitř nejsou žádné stopy, které by nám řekly, jak to bylo.“

„No, z jeho záznamů každopádně víme, že to byl vymaštěný feťák. Byl takový už v době, kdy jsi ho znal?“

„Do jisté míry ano. Bral i prodával.“

„No tak vidíš. U dlouhodobých závisláků nemůžeš absolutně předvídat, co udělají, když jsou zrovna na tripu, nebo když jsou zrovna mimo něj. Ti lidi jsou ztracení, Harry.“

„Jenže on v poslední době nebral – nebo jsem si to aspoň myslel. V ruce má jen jeden čerstvý vpich.“

„Harry, sám jsi říkal, žeš toho chlapa od Saigonu neviděl. Jak můžeš vědět, jestli bral, nebo nebral?“

„Neviděl jsem ho, ale mluvil jsem s ním. Loni mi jednou volal. Řek bych, že v červenci nebo v srpnu. Lidi z protidrogového ho ve Van Nuys sebrali rovnou z ulice, protože měl rozpíchané paže. On věděl, že jsem policajt – zřejmě četl noviny, protože to bylo zhruba v době případu Panenkář –, a tak mi zavolał na loupeže a vraždy. Ozval se mi přímo z věznice ve Van Nuys a zeptal se mě, jestli bych mu nepomohl. Hrozilo mu všehovšudy třicet dní v okresním žaláři, jenže on tvrdil, že už je úplně na dně. Dušoval se, že tentokrát do basy jít nemůže, ale sám prý se z toho nevyhrabe...“

Bosch se odmlčel. Edgar ho dlouho nechal se svými myšlenkami a pak ho pobídl, ať pokračuje.

„A dál? Cos teda udělal, Harry?“

ČERNÁ OZVĚNA

„Uvěřil jsem mu. Promluvil jsem si s policajtem, který ho zatkl. Vzpomínám si, že se jmenoval Nuckles. A pak jsem zavolal na místní sdružení veteránů v Sepulvedě a zapsal jsem ho na odvykací program. Nuckles na to přistoupil. Taký je válečný veterán. Meadows si sehnal právníka, požádal soudce o podmíněný odklad trestu a začal se ambulantně léčit na klinice pro veterány. Když jsem tam asi po šesti týdnech volal, řekli mi, že absolvoval celou terapii, je čistý a daří se mu dobře. Aspoň mi to teda tvrdili. Prý přešel do druhé, udržovací fáze. Baví se s psychologem, chodí na skupinové poradenství... Jenže po tom prvním telefonátu už jsem s Meadowsem nikdy nemluvil. Neozval se mi a já neměl potřebu se po něm pít.“

Edgar se zadíval do notesu. Bosch si všiml, že civí na prázdnou stránku.

„Hele, Harry,“ řekl nakonec, „vždyť už je to skoro rok. To je na feťáka dlouhá doba. Kdo ví? Za tu dobu klidně mohl třikrát naskočit a zas vysadit. Ale to už nás teď nemusí zajímat. Otázka zní, jak naložíme s tím, co tady máme. Co chceš dneska podniknout?“

„Věříš na náhody?“ zeptal se Bosch.

„Já nevím. To...“

„Náhody neexistují.“

„Fakt nevím, o čem teď mluvíš, Harry. Ale víš, co si myslím? Že tady nevidím nic, co by mě bilo do očí. Chlap vleze do trubky, v té tmě možná pořádně nevidí, co dělá, píchne si toho moc a zařve. Šmytec. Možná tam s ním byl někdo další, kdo cestou zpátky smazal původní stopy. A třeba mu i sebral nůž. Scénářů můžou být stov...“

„Někdy to do očí nebije, Jerry. To je právě ten problém. Je neděle, všichni chtějí jet domů. Hrát golf. Prodávat domy. Koukat na baseball. Je jim fuk, jak to doopravdy bylo. Prostě jen bezmyšlenkovitě provedou předepsané úkony. Copak nechápeš, že přesně na tohle oni sázejí?“

„Kdo ,oni‘, Harry?“

„Ten, kdo to udělal.“

Harry se odmlčel. Nedokázal nikoho přesvědčit, možná ani sám sebe. Hrát na strunu Edgarovy profesní cti byl omyl. Tenhle chlap zapíchne odznak ještě ten den, kdy si odkroutí dvacet let služby. Zaplatí si velký inzerát v odborovém věstníku – „bývalý člen LAPD, pro policisty sleva na provizi“ – a bude vydělávat čtvrt milionu ročně na prodeji domů policajtům v San Fernando Valley, Santa Clarita Valley, Antelope Valley nebo v kterémkoliv jiném „Valley“, kam se zrovna sjedou buldozery.

„Ale proč vůbec do té trubky lezl?“ řekl nakonec. „Říkals, že bydlíš ve Valley, v Sepulvedě. Proč by se trmácel až sem?“

„Harry, kdo ví? Ten chlap byl feťák. Možná ho vykopla žena. Možná natáhl brka tam a kámoši ho dovezli sem, protože se s ním nechtěli mazat a někomu něco vysvětlovat.“

„I tohle je trestný čin.“

„Jo, je to trestný čin, ale až seženeš státního zástupce, který si takový spis převezme, dej mi laskavě vědět.“

„To jeho nádobíčko vypadá čistě. Je nové. A všechny vpichy kromě toho jednoho jsou zjevně staré. Podle mě nezačal znovu brát. Aspoň ne pravidelně. Něco tady nehraje.“

„No, já nevím... V době, kdy rádí AIDS a všechno možné, je asi dost důležité nemít ušmudlané nádobíčko.“

Bosch se na parťáka podíval, jako by ho viděl poprvé.

„Tak poslyš, Harry. Chci ti prostě říct, že tenhle chlap byl možná před dvaceti lety tvým nejlepším kámošem z vietnamské nory, ale letos už to byl obyčejný feťák. Nikdy se ti nepodaří rozumově vysvětlit, proč udělal tohle nebo tamto. Nevím, jak to bylo s tím nádobíčkem nebo se vpichy, ale rozhodně vím, že tenhle případ nevypadá jako něco, kvůli čemu bychom si měli uhnat kýlu. Tohle je tuctovka, pondělí a středa, dodržujte úřední hodiny.“

ČERNÁ OZVĚNA

Bosch to vzdal – zatím.

„Zajedu do Sepulvedy,“ řekl. „Jedeš se mnou, nebo se vracíš na prohlídku?“

„Odvedu svoji práci, Harry,“ odpověděl Edgar tiše. „Že se na něčem neshodnem, ještě neznamená, že si nesplním úkoly, za které jsem placený. Takhle to nikdy nebylo a nikdy to tak nebude. Ale jestli se ti nelíbí, jak pracuju, zajdem zítra ráno za osmadvadesátkou a zkusíme dohodnout výměnu.“

Bosch okamžitě zalitoval, že se nechal lacině unést, ale nahlas to neřekl. „Tak dobře,“ prohodil místo toho. „Zajeď tam a zjisti, jestli je někdo doma. Já to tady uzavřu a přijedu za tebou.“

Edgar došel k potrubí a sebral z něj jednu Meadowsovu fotografii. Zastrčil si ji do kapsy saka a vyrazil po přístupové cestě k autu. Boschovi už neřekl ani slovo.

Když si Bosch svlékl kombinézu a složil ji do kufru, díval se, jak Sakai s Ositem hrubě nakládají tělo na nosítka a těmi pak zajíždějí do zadní části modré dodávky. Zrekapituloval celý případ a přemýšlel, jakou by měl zvolit taktiku, aby Meadowsovu pitvu provedli přednostně, tedy nejpozději zítra namísto obvyklých pěti až šesti dnů. Přistoupil k Sakaiovi, který právě otevíral dveře na straně řidiče.

„Tak my jedem, Boschi.“

Bosch položil ruku na dveře, takže je Sakai nemohl otevřít.

„Kdo dneska řeže?“

„Tuhle fetku? Nikdo.“

„No tak, Sakaii. Kdo má službu?“

„Sally. Ale ten se o tuhle mrtvolu ani neotře, Boschi.“

„Heleďte, zrovna jsem to probíral s partákem. Nechci to řešit ještě i s váma.“

„Teď mě dobře poslouvejte, Boschi, dělám od šesti večer a tohle je sedmé místo činu, které jsem navštívil. Měli jsme střelbu z auta, bezďáckou klasiku, jeden sexuální delikt. Lidi umíraj

touhou nás poznat. Jedeme jak fretky, a rozhodně nebudeme řešit někoho přednostně jen proto, že vy v tom případě vidíte nějaké hnidy. Dejte aspoň jednou na svého parťáka. Tahle mrtvola půjde normálně do fronty. Takže se k ní dostaneme ve středu, možná ve čtvrtek. Rozhodně ne později než v pátek, to vám můžu slíbit. A vlastně to máte úplně jedno, protože na výsledek toxikologie se stejně čeká nejmíň deset dní. To přece víte. Takže kam sakra tak spěcháte?“

„Prostě vyřídte Sallymu, že předběžné ohledání potřebuju dneska. Ještě se za ním zastavím.“

„Kristepane, Boschi, poslouchal jste mě vůbec? Na chodbě nám stojí nosítka s těly, o kterých už teď víme, že jsou to sto osmdesát sedmičky a budou se muset řezat. Salazar si rozhodně neudělá čas na něco, co mně i všem ostatním kromě vás připadá jako jednoznačná feťácká smrt. Jako vyšitá. Co bych mu měl asi tak říct, abych ho přiměl říznout do toho narkouše ještě dneska?“

„Ukažte mu ten prst. Řekněte mu, že jsme v potrubí nenašli žádné stopy. Však vy už něco vymyslíte. Můžete třeba říct, že ten chlap se ve fetu vyznal příliš dobře na to, aby se předávkoval.“

Sakai se opřel hlavou o boční panel dodávky a hlasitě se rozesmál. Nato zavrtěl hlavou, jako by si právě vyslechl dětský vtip.

„A víte, co mi na to řekne? Že je úplně jedno, jak dlouho si ten maník píchal. Všichni se jednou oddělají. Kolik pětasedesátiletých narkomanů kolem sebe vidíte, Boschi? Takhle daleko nikdo z nich nedojde. Jehla je nakonec všechny dostane. Stejně jako toho v rouře.“

Bosch se otočil a rozhlédl se kolem sebe, aby měl jistotu, že ho žádný z uniformovaných policistů nesleduje a neposlouchá. Obrátil se zpátky a zadíval se Sakaiovi do očí.

„Prostě mu vyřídte, že se za ním během dne zastavím,“ řekl tiše. „Jestli u předběžného ohledání nic nezjistí, fajn, pro

ČERNÁ OZVĚNA

mě za mě pak to tělo šoupněte na konec fronty, nebo ho klidně zaparkujte u pumpy na Lankershim Boulevard. Mně už to bude jedno, Larry. Hlavně mu to vyřídíte. Ať o tom rozhodne sám.“

Sundal ruku ze dveří a odstoupil. Sakai nasedl do dodávky a zabouchl za sebou dveře. Nastartoval motor, dlouze se na Bosche zadíval přes sklo a pak stáhl okénko.

„Vy jste neskutečně otravnej chlap, Boschi. Zítra ráno. Víc pro vás udělat nemůžu. Dnešek nepřípadá v úvahu.“

„První pitva v pondělí?“

„Hlavně nám dneska dejte svátek, jasný?“

„První pitva?“

„Jo. Jo. První pitva.“

„Jasně, v tom případě vás nechám na pokoji. Tak nashle zítra.“

„Se mnou nepočítejte. Já budu vyspávat.“

Asistent soudního patologa vytáhl okénko a dodávka se rozjela. Bosch jí uhnul z cesty, a jakmile byla pryč, znovu se upřeně zadíval na potrubí. Teprve v tu chvíli si poprvé uvědomil, že je pomalované graffiti. Ne že by předtím nezaregistroval, že povrch trubky je doslova posetý nasprejovanými nápisy, ale až teď začal vnímat jednotlivé klikyháky. Mnoho jich bylo starých a vybledlých, takže fungovaly jako svébytný archiv vzkazů a hrozeb, které dávno vyšuměly do ztracena, nebo se naopak naplnily. Byly tu slogany typu „Pryč z LA!“, ale i jména: Ozone, Bomber, Stryker a mnoho dalších. Po chvíli Bosche upoutal jeden z čerstvějších tagů. Nacházel se asi tři metry od konce potrubí a obsahoval pouhá tři písmena *Sha* namalovaná jediným plynulým pohybem. Horní část písmene *S* byla rozeklaná a vystínovaná tak, že vypadala jako otevřená tlama. Dokořán rozvřený chřtán. Zuby v něm nebyly, ale Bosch je téměř hmatatelně cítil. Připadalo mu, že tohle dílo zůstalo nedokončené, ovšem i tak to byla pěkná práce, originální a čistá. Namířil na kresbu polaroid a vyfotil ji.

Přešel k policejní dodávce a cestou si zasunul fotku do kapsy. Donovan právě ukládal vybavení do regálů a důkazní pytle do dřevěných beden od vína z Napa Valley.

„Nenašels tam vypálené sirky?“

„Jo, jednu čerstvou jo,“ odpověděl Donovan. „Dohořela až do konce. Asi tři metry od ústí. Je zakreslená v plánu.“

Bosch sebral desky s přicvaknutým náčrtem potrubí. Byla na něm vyznačená poloha těla i umístění všech ostatních položek odebraných z roury coby předměty doličné. Bosch si všiml, že zápalka se našla zhruba pět metrů od těla. Donovan mu ji pak ukázal i fyzicky; ležela na dně jednoho z igelitových důkazních sáčků. „Dám ti vědět, jestli pocházela z nádobíčka toho mrtvého,“ prohlásil. „Jestli ti jde o tohle.“

„A co pochůzkáři?“ zeptal se Bosch. „Co našli ti?“

„Všechno je to tady,“ řekl Donovan a ukázal na dřevěnou krabici plnou dalších důkazních pytlů. Ty obsahovaly suť sesbíranou hlídkovými policisty v okruhu patnácti metrů od trubky. Každý pytel nesl přesné označení místa, kde byl daný předmět nalezen. Bosch si všechny pytle prohlédl a zkontroloval jejich obsah. Většinou šlo o odpadky, které s místem činu uvnitř potrubí na první pohled nesouvisely. Noviny, staré hadry, dámská lodička, bílá ponožka se zaslou modrou barvou uvnitř. Nejspíš čichačská pomůcka.

Bosch sebral sáček obsahující víčko od spreje. Hned v následujícím sáčku ležel sprej samotný. Na štítku bylo označení „Oceánská modř“. Když Bosch potěžkal sáček, poznal, že v plechovce stále zbývá trocha barvy. Odnesl sáček k potrubí, otevřel ho, stiskl perem trysku a nastříkal modrou čáru vedle písmen *Sha*. Trochu to přepísl, takže barva začala stékat po zakřiveném povrchu trubky a odkapávat na šterk. Přesto bylo Boschovi jasné, že odstíny souhlasí.

Chvilí o tom všem přemýšlel. Proč by sprejer vyhazoval plechovku, ve které je ještě půlka barvy? Prohlédl si popis na sáč-

ČERNÁ OZVĚNA

ku. Sprej se našel kousek od okraje vodní nádrže. Někdo se ho pokusil hodit do přehrady, ale neměl dost síly. Bosch si znovu položil otázku proč. Dřepł si vedle trubky a pozorně si prohlédl písmena. Dospěl k závěru, že ať měly obrázek a nápis symbolizovat cokoli, tohle dílo rozhodně není dokončené. Muselo se stát něco, co sprejera donutilo přerušit práci a odhodit plechovku, víčko i čichačskou ponožku přes plot. Vyrušil ho snad příjezd policie? Bosch vytáhl zápisník a udělal si poznámku, že má po půlnoci zavolat Crowleymu a zjistit, jestli některý z jeho lidí projížděl během noční služby kolem vodní nádrže.

Co když ale sprejer neodhodil barvu kvůli příjezdu policie? Co když se stal svědkem, jak někdo přivazuje k potrubí tělo? Bosch si vzpomněl, co mu Crowley říkal o anonymním telefonátu na tísňovou linku. Nález těla prý ohlásil výrostek. Nemohl to být tenhle sprejer? Autor nedokončeného díla na rouře? Bosch odnesl sprej zpátky k dodávce vědecké vyšetřovačky a předal ho Donovanovi.

„Až sejmeš otisky z těch narkomanských pomůcek a z varíče, vezmi je i z tohotohle,“ poručil technikovi. „Myslím, že to mohlo patřit svědkovi.“

„Jasně,“ odvětil Donovan.

Bosch vykličkoval z kopců a najel po Barham Boulevard na severní větev Hollywood Freeway. Projel přes Cahuenga Pass, odbočil na západ na Ventura Freeway, načež se dal znovu na sever po San Diego Freeway. Patnáctikilometrovou vzdálenost ujel zhruba za dvacet minut. Nedělní provoz byl plynulý. Nakonec vyjel na Roscoe, odbočil na východ, urazil zhruba dva bloky a ocitl se na Langdon Avenue, kde Meadows bydlel.

Stejně jako většina příměstských čtvrtí měla i Sepulveda dobré a špatné části. Bosch na Meadowsově ulici rozhodně neočekával pečlivě zastřižené trávníky a volva zaparkovaná u ohrádků a jeho tušení se potvrdilo. Zdejší byty mohly být atraktivní

možná před deseti lety. Okna v přízemí byla zamřížovaná a všechna garážová vrata byla postříkaná graffiti. Vzduchem se nesl štiplavý zápach z pivovaru na Roscoe Boulevard. Smrdělo to tu jako v baru ve čtyři ráno.

Meadows bydlel v bytovém domě ve tvaru písmene „U“, který postavili v padesátých letech, kdy se ještě ve vzduchu nevznášel zápach chmele, kdy na každém rohu nepostával hlouček gangsterů a kdy v celé čtvrti ještě žila naděje. Na nádvoří mezi domy se rozprostíral bazén, který však byl dávno zaházený pískem a hlínou, takže dnes z nádvoří zbyl jen ovál porostlý hnědou trávou a špinavý beton kolem. Meadows bydlel v rohovém bytě v nejvyšším patře. Když Bosch stoupal po schodech na chodbu, odkud se vcházelo do jednotlivých bytů, slyšel zvenku setrvalý šum dálnice. Dveře označené číslem 7B byly odemčené a vedly do malého dvoupokojového bytu s jídelnou. Edgar se nakláněl nad kuchyňskou linkou a něco si psal. „Prima bydlení, co?“ utrousil.

„To jo,“ přisvědčil Bosch a rozhlédl se po bytě. „Nikdo nebyl doma?“

„Ne. Ptal jsem se sousedky odvedle a ta mi řekla, že tady naposled někoho viděla předevcírem. Chlap, co tu bydlí, se jí prý představil jako Fields, ne jako Meadows. Fikané, vid? ‚Pole, louky, dům.‘ Prý tady bydlel sám. Nastěhoval se zhruba před rokem a s nikým se tu moc nebavil. Víc toho nevěděla.“

„Ukázals jí jeho fotku?“

„Jo, poznala ho. Ale moc se jí nelíbilo, že musí koukat na mrtvolu.“

Bosch vstoupil do krátké chodby, z níž vedly dveře na toaletu a do ložnice. „Tys vypáčil zámek?“

„Né, bylo odemčeno. Nekecám, dvakrát jsem zaklepal, a už jsem se chystal zajít si do auta pro věci a mrknout se tomu zámku na zoubek, když vtom mě napadlo, že ještě zkusím vzít za kliku.“

ČERNÁ OZVĚNA

„A ono bylo otevřeno.“

„A ono bylo otevřeno.“

„Mluvil jsi s bytným?“

„Bytná tady není. Měla tu být, ale možná si odskočila někam na oběd, nebo si šlehnout. Myslím, že jsem tu zatím nepotkal nikoho, kdo nebere.“

Bosch se vrátil do obývacího pokoje a rozhlédl se. Moc toho v něm nebylo. K jedné zdi byl přiražený gauč zakrytý zelenou vinylou plachtou, u protější zdi stálo na koberci čalouněné křeslo a vedle něj malý barevný televizor. V jídelně stál umakartový stůl se třemi židlemi. Čtvrtá židle osamoceně čekala u zdi. Bosch se podíval na starý konferenční stůl před gaučem. Byl posetý spáleninami od cigaret a momentálně na něm ležely přeplněný popelník, kniha křížovek, televizní program a hrací karty, jejichž rozestavení prozrazovalo, že majitel hrál naposledy solitér. Bosch netušil, jestli Meadows kouřil, ale věděl, že se kolem těla nenašly žádné cigarety. Zapsal si do paměti, že to musí prověřit.

„Harry,“ ozval se Edgar, „ten byt někdo obrátil vzhůru nohama. Nemyslím jen ty otevřené dveře, ale i další věci. Určitě to tu prohledávali. Docela slušně pak zametli stopy, ale stejně se to dá poznat. Evidentně měli naspěch. Schválně si prohlídni postel a šatnu, a uvidíš sám. Já zatím zkusím jít za bytnou.“

Edgar odešel a Bosch se vrátil přes obývací pokoj do ložnice. Cestou zaregistroval zápach moči. V ložnici u zdi objevil středně velkou postel bez čelní desky. Na bíle vymalované stěně bylo vidět mastný ovál v místech, kam si zřejmě Meadows opíral hlavu, když v posteli seděl. Naproti stál starý prádelník se šesti zásuvkami a vedle postele levný ratanový noční stůl s lampičkou. Nic dalšího v ložnici nebylo, dokonce ani zrcadlo ne.

Bosch si nejprve prohlédl postel. Byla neustlaná a polštáře, prostěradla a přikrývky ležely na hromadě uprostřed. Harry si všiml, že roh jednoho prostěradla je v prostřední části na levé straně zastlaný mezi pérovou matrací a podložkou. Bylo zřejmé,

že takhle by nikdo postel neustlal. Bosch vytáhl roh zpod matrace a nechal ho volně viset přes okraj postele. Zvedl matraci, jako by pod ní chtěl něco hledat, a pak ji položil na původní místo. Volně visící roh prostěradla opět uvízl mezi matrací a podložkou. Edgar měl pravdu.

Bosch se přesunul k prádelníku a postupně otevřel všech šest zásuvek. Veškeré oblečení – spodní prádlo, bílé i tmavé ponožky a několik triček – bylo úhledně složené a vypadalo nehtnuté. Když však Bosch zavíral dolní levou zásuvku, všiml si, že do korpusu zajíždí nerovnoměrně a nedovírá se úplně. Vytáhl ji tedy celou ven. Totéž pak opakoval s dalšími zásuvkami, až byl celý prádelník prázdný. Když měl všechny zásuvky venku, zkontroloval jejich spodní strany, aby se ujistil, že na nich něco není nebo nebylo přilepené. Nic ovšem nenašel. Vrátil zásuvky do korpusu, ale měnil jejich polohu tak dlouho, až všechny hladce dojely nadoraz a úplně se zavřely. Když byl hotov, zásuvky byly na jiných místech. Na správných místech. Bosch si byl jistý, že někdo vytahal zásuvky z prádelníku, aby se podíval, co je pod nimi a za nimi, a pak je vrátil jinam.

Přešel do šatny a zjistil, že je zaplněná jen z jedné čtvrtiny. Na podlaze ležely dva páry bot: černé tenisky Reebok olepené pískem a šedým prachem a pár šněrovacích pracovních bot, které vypadaly, jako by je někdo nedávno vyčistil a namazal krémem. Šedý prach z bot ulpíval i na koberci. Bosch se ohnul a nabral ho trochu mezi prsty. Připadalo mu, že pochází z betonu. Vytáhl z kapsy malý důkazní sáček, nasypal do něj pár granulí a opět se postavil. Na jednom ramínku visela bílá společenská košile a na dalších čtyřech černé pulovry podobné tričku, jaké měl Meadows v době smrti na sobě. Na dalších ramínkách visely dvojce seprané džíny a dvě černá pyžama nebo možná kimona. Všechny čtvery kalhoty měly kapsy obrácené naruby. Plastový koš na prádlo na podlaze obsahoval špinavé černé kalhoty, trička, ponožky a jedny trenýrky.

ČERNÁ OZVĚNA

Bosch vyšel z šatny a pak i z ložnice. Na chodbě odbočil do koupelny a otevřel skříňku nad umyvadlem. Našel v ní poloprázdnou tubu se zubní pastou, lahvičku aspirinu a jediný prázdný obal od inzulinové injekce. Když skříňku zavíral, podíval se na sebe v zrcadle a uviděl ve svých očích vyčerpání. Uhladil si vlasy.

Vrátil se do obývacího pokoje a posadil se na gauč před rozehranou partií solitéru. V bytě se objevil Edgar.

„Meadows si tenhle byt pronajal loni prvního července,“ oznámil. „Bytná se už vrátila. Peníze jí měl dávat každý měsíc, ale on jí zaplatil jedenáct nájmů dopředu. Čtyři kila měsíčně. Takže jí jen tak vyplázl skoro pět táců. Žádné doporučení po něm nechtěla. Prostě si ty prachy vzala. Bydlel prý...“

„On jí zaplatil jedenáct nájmů?“ skočil mu do řeči Bosch. „To byla nějaká dohoda? Při platbě předem dvanáctý měsíc zdarma?“

„Na to jsem se jí taky ptal, ale ona řekla, že ne, že to udělal sám od sebe. Tak si to prostě přál. Vystěhovat se měl letos prvního června. To je – moment – za deset dní? Prý jí řekl, že se sem přistěhoval za práci, podle všeho z Phoenixu. Údajně dělal jako vedoucí směny razičů na nějakém projektu metra dole ve městě. Bytná z jeho řeči vyrozuměla, že tahle zakázka potrvá jedenáct měsíců, načež se zase vrátí do Phoenixu.“

Edgar se díval do zápisníku a v duchu rekapituloval svůj rozhovor s bytnou.

„A to je víceméně všechno. I ona ho na té fotce identifikovala. A i ona ho znala jako Fieldse. Billa Fieldse. Prý se zjevoval v neobvyklých časech, jako by bouchal jen noční nebo tak něco. Naposledy ho viděla přijet domů někdy minulý týden ráno, kdy vysedl z běžového nebo hnědého džípu. Registrační značku mi neřekla, protože se nedívala. Ale Meadows prý byl celý špinavý, z čehož vyrozuměla, že se vrací z práce.“

Oba chvíli mlčeli a přemýšleli.

„Edgare,“ prohlásil nakonec Bosch, „měl bych pro tebe návrh.“

„Ty máš pro mě návrh? Tak jo, poslouchám.“

„Vrať se teď domů a klidně si vyříd' tu prohlídku, nebo co to máš. Já už to tu dodělám. Zajedu na dispečink pro nahrávku toho hlášení, vrátím se do kanceláře a založím papíry. A taky zjistím, jestli Sakai uvědomil příbuzné. Jestli si správně vzpomínám, tak Meadows pocházel z Louisiany. Každopádně se mi podařilo domluvit pitvu na zítřejší osmou. Zastavím se tam cestou do práce.“

Takže ty zítra dodělej ty včerejší transsexuály a odvez to na státní zastupitelství. Neměl by s tím být žádný problém.“

„Jinými slovy si sám bereš případ, který je od začátku na hovno, a mně dáváš práci bez zodpovědnosti. Na té domácí zabijačce vůbec nic nevymyslím. Jedna transka odkrouhla druhou, a bylo po ptákách. Doslova.“

„Jo. Ale chtěl bych po tobě ještě něco. Až zítra pojedíš z Valley, zastav se v Sepulvedě na sdružení veteránů a zkus je přemluvit, jestli by tě nenechali nahlídnout do Meadowsova spisu. Třeba tam bude pár jmen, která nám můžou pomoci. Jak jsem říkal, údajně docházel k psychiatrovi a na skupinové terapie. Možná s ním někdo z těch lidí chlastal a ví, co se tady stalo. Ví, že je to střelba od boku. Kdyby ti dělali problémy, zavolej mi a já ti vyřídím soudní příkaz.“

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!